

22 GRZ 02

Uitspraak van de Geschillencommissie Regresaanspraken Zorgverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot het convenant regres zorgverzekeraars/aansprakelijkheidsverzekeraars.

Partijen

Partij A; zorgverzekeraar van X, voetganger;

en

Partij B; WAM-verzekeraar van Y, automobilist.

Deze foto is afkomstig van Google-maps

Feitelijke gegevens

Op 5 juli 2019 vond omstreeks 21:00 uur op de Rio Brancodreef in Utrecht een verkeersongeval plaats. Hierbij was X als 3-jarige voetganger betrokken (verder te noemen: de voetganger).

Y reed als automobilist (verder te noemen de automobilist) in haar personenauto op de Rio Brancodreef in de richting van de Franciscusdreef. Volgens het Proces-Verbaal reed de automobilist met een snelheid van circa 40 à 50 kilometer per uur. De voetganger stak vlak voor de naderende automobilist de weg over. Hierdoor kon de automobilist niet meer op tijd remmen en werd de voetganger aangereeden. De voetganger heeft hierbij letsel opgelopen en is afgevoerd met een ambulance.

De Rio Brancodreef betreft een weg binnen de bebouwde kom waar een maximumsnelheid van 50 km per uur geldt voor motorvoertuigen. Ten tijde van de aanrijding stond de zon erg laag.

Stellingname van partijen

Primair stelt partij B zich op het standpunt dat de commissie niet bevoegd is nu het convenant niet van toepassing is op dit geschil en subsidiair dat artikel 3 van het convenant niet van toepassing is. Partij B stelt zich samengevat op het standpunt dat het convenant niet van toepassing is omdat naar haar oordeel de ouders van de voetganger (mede-) aansprakelijk zijn voor de schade. Zij zijn tekortgeschoten in het vervullen van hun ouderlijke zorgtaak door hun 3- jarige zoon welbewust bloot te stellen aan het risico dat hij naar buiten zou kunnen lopen met alle gevolgen van dien. Het convenant niet is geschreven voor de schadezaken waarin een verzekeringnemer van de regresnemende zorgverzekeraar (mede-)aansprakelijk is voor de schade van de verzekerde. Daarnaast ziet het convenant niet op de situatie waarin het subrogatieverbod van artikel 7:962 lid 3 BW geldt. De Hoge Raad (23 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5880) heeft bepaald dat het subrogatieverbod jegens familieleden, hier de ouders, óók het verhaal jegens medeaansprakelijke partijen beperkt. Dat brengt mee dat partij A slechts de schade op partij B kan verhalen onder aftrek van het gedeelte dat de ouders in verhouding tot partij B aangaat. Voor die situatie is het convenant dus niet geschreven.

Nu het convenant niet van toepassing is, is de commissie ook niet bevoegd om een bindend oordeel te geven. Mocht het convenant wel van toepassing zijn dan is art. 3 niet van toepassing omdat dit in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Toepassing van art. 3 zou er toe leiden dat partij A indirect alsnog regres kan nemen voor het deel van de schade dat zij op grond van art. 7:962 lid 3 BW niet bij de ouders van de voetganger kan verhalen. Partij B heeft de ouders van de voetganger aansprakelijk gesteld.

Partij A stelt zich op het standpunt dat, gelet op de toelichting van artikel 3 van het convenant, partij B niet heeft bewezen dat de bestuurder van de personenauto rechtens geen enkel verwijt valt te maken en er hier sprake is van overmacht aan de zijde van de bestuurder. De bestuurster had vrij zicht op het naast de weg gelegen fietspad en het trottoir. Zij merkte het kind pas op het allerlaatste moment op. De getuige verklaart aan de politie dat het kind bij de oversteekplaats voor fietsers en voetgangers stond te treuzelen alvorens hij aan de oversteek begon. Het kind stond dus al even stil. Er valt de bestuurder wel degelijk een verwijt te maken nu ze het kind hier totaal niet had opgemerkt. Bij een oversteekplaats had de bestuurder immers rekening moeten houden met overstekende voetgangers en fietsers. Indien de bestuurder oplettend had gereden had zij het kind (de voetganger) op tijd kunnen en moeten waarnemen. Partij A is van mening dat partij B op grond van het convenant 75% van de vordering van Partij A moet voldoen. Volgens Partij A is er geen beperking op haar regresrecht omdat medeschuld aan het ontstaan van het ongeval door de ouders ontbreekt. Het enkele feit dat de vader de deur niet volledig heeft vergrendeld, door geen knip op de deur te doen, maakt niet dat hij onrechtmatig heeft gehandeld jegens zijn kind. Het convenant is volgens partij A dus van toepassing.

Overwegingen van de commissie

De commissie verklaart zich ontvankelijk om het geschil in behandeling te nemen.

De volgende omstandigheden zijn hier van belang:

Partij B heeft de ouders van de 3-jarige voetganger op grond van art. 6:162 BW aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval. Partij B en de aansprakelijkheidsverzekeraar van de ouders zijn nog in discussie over de eventuele aansprakelijkheid van de ouders. Dat er een andere (mede-)aansprakelijke partij is, staat dus niet vast. Het valt buiten de bevoegdheid van de commissie om een oordeel over die eventuele aansprakelijkheid te geven. Voordat de commissie de stellingen van partijen kan beoordelen dient het al dan niet bestaan van (mede-)aansprakelijkheid van de ouders eerst onomstotelijk tussen partijen vast te staan.

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat zij gelet op de lopende discussie over de aansprakelijkheid van de ouders niet kan beoordelen of er een andere (mede-)aansprakelijke partij is. De beoordeling van dit geschil kan pas plaatsvinden nadat er duidelijkheid op dit punt bestaat.

De commissie houdt iedere verdere beslissing aan.

Aldus beslist op 9 november 2022 door prof. mr. J.G.J. Rinkes, mr. drs. N.J.E.G. Cremers en mr. C. Blanken, leden van de Geschillencommissie Regesaanspraken Zorgverzekeraars, in tegenwoordigheid van mr. A. Hogenesch, secretaris.

prof. mr. J.G.J. Rinkes
voorzitter

mr. A. Hogenesch
secretaris